

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5349/2559

พนักงานอัยการจังหวัดวิเชียรบุรีโจทก์ นายพรเทพ วงษ์ประทีป กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 8, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 71, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้จำเลยที่ 1 ถอนคำให้การปฏิเสธหลังจากที่โจทก์สืบพยานหลักฐานไปบ้างแล้วและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง ดังนั้นข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ยุติตามฟ้องว่า ผู้เสียหายเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์กับได้มีการร้องทุกข์โดยชอบ และจำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ที่ว่าโจทก์มิได้นำพยานหลักฐานมาสืบให้สันนสสัยว่าลิขสิทธิ์ในงานตามฟ้องทั้งหมดเป็นของผู้เสียหาย จึงมีความสงสัยตามสมควรว่าผู้เสียหายเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ การมอบอำนาจให้ร้องทุกข์ไม่ชอบ และจำเลยที่ 1 ไม่ทราบว่าเป็นกลางตามฟ้องเป็นของที่จะเมิดลิขสิทธิ์ จำเลยที่ 1 จึงไม่ได้รับรวมกระทำความผิดนั้น จึงเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพแล้ว และเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 38 (เดิม) ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 และ ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 31, 71, 75 และ 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 และ 83 ให้ของกลางที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ตกเป็นของผู้เสียหายและสั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้วจำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ปรับคนละ 50,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับคนละ 25,000 บาท หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 ของกลางให้ตกเป็นของผู้เสียหาย ให้จ่ายค่าปรับกึ่งหนึ่งที่ชำระตามคำพิพากษาให้แก่ผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ว่า โจทก์มิได้นำพยานหลักฐานมาสืบให้สันนสสัยว่า ลิขสิทธิ์ในงานตามฟ้องทั้งหมดเป็นของผู้เสียหาย จึงมีความสงสัยตามสมควรว่าผู้เสียหายเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ การมอบอำนาจให้ร้องทุกข์ไม่ชอบ

และจำเลยที่ 1 ไม่ทราบว่าของกลางตามฟ้องเป็นของที่ละเมิดลิขสิทธิ์ จำเลยที่ 1 จึงไม่ได้ร่วมกระทำความผิดนั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยที่ 1 ถอนคำให้การปฏิเสธหลังจากที่โจทก์สืบพยานหลักฐานไปบ้างแล้วและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ยุติตามฟ้องว่า ผู้เสียหายเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ก็ได้มีการร้องทุกข์โดยชอบและจำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพแล้วและเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 38 (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่รับวินิจฉัย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

โสภณ บางยีขัน · ปริญา ดิผดุง · เถกิงศักดิ์ คำสุระ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5349/2559>